

Sted. Jeg tror, den sidste ærede Taler har malet med vel stærke Farver. Men dette forhindrer ikke, at jeg ligesom han og flere ærede Medlemmer, f. Ex. det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Bjørnbal) fortrinsvis og som Princip foretrækker Anbringelse i Hjemmet, det være sig af de Fattige i Almindelighed eller specielt af Børnene. Jeg tror, at Børnene i gode og humane, navnlig kristelige Hjem ville faae en langt bedre Opdragelse, end der kan være Tale om enten paa Fattiggårde, hvad der jo er det Allerdaarligste, eller hvor der er større Ophobninger i Børnehjem, eller hvad alle disse Institutioner ellers hedde. Men naar jeg saaledes har tilladt mig at udtale som min Mening, at vor Fattiglovgivning, hvad Forsørgelsen angaar, i det Hele er human, saa tror jeg ogsaa at kunne sige, at dette er Tilfældet med Fattiglovgivningen i dens Helhed, kun at der er en Del Mangler tilbage, der maa afhjælpes.

Det har her og med Rette været Gjensstand for mange af de ærede Taleres Betragtninger, hvilket Udgangspunkt man maatte søge med Hensyn til Bestemmelsen af Forsørgelsesstedet, og det er jo ogsaa en af de vigtigste Hovedbestemmelser i enhver Fattiglovgivning. Den ærede Forslagsstiller har med sine 2 Aar ogsaa villet ramme Humaniteten; han har udtalt det tydelig, at det var hans Motiv ved Fastsættelsen af de 2 Aar i Stedet for den nuværende Tidskrift af 5 Aar. Jeg skal nu ikke gjentage, hvad der er sagt for og imod i denne Sag, da det vist staar saa levende og friskt i Alles Grindring. Men jeg skal udtale som min Mening, at jeg under een Forudsætning — men ogsaa kun under denne — kunde ønske, at Fødestedet blev draget frem som det, man gik ud fra. Det var nemlig under den Forudsætning — som jeg tror, er aldeles nødvendig, før vi kunne gaa ind paa det, saa at det altsaa er Noget, som ligger fjernt endnu — at vi allerede havde sat en Alderdomsforsørgelseslov igjennem. En af de største, og efter min Mening ogsaa vel begrundede Indvendinger imod at sætte Fødestedet som Forsørgelsessted er, at der finder en betydelig Indvandring Sted fra Landet til Byerne, baade til Hovedstaden og til de andre Byer, men dette vil jo atter have til Følge, at en stor Del Fattige, hvis Fødestedet gjøres til Forsørgelsessted, ville blive fastede tilbage paa Landkommunerne i deres høie Alder, hvor en stor Del af dem maa falde ind under Fattigvæsenet. Havde vi altsaa en Alderdomsforsørgelseslov paa betryggende Maade og under betryggende Former, vilde den Ulempe falde bort, og saa vilde man

godt kunne optage Fødestedet som Forsørgelsessted. I den første Tid tror jeg ikke, at man kommer bort fra de 5 Aar. Fra den ene Side kan det siges, at man bør forlænge Fristen, og fra den anden Side, at man skal spare Noget bort af den. Men jeg tror, det vil vise sig efter de foregaaende Forhandlinger i denne Sag — og der har jo været grundige Forhandlinger derom allerede tidligere — at man vanskelig kommer bort fra den nu bestaaende Tidskrift, skjøndt den har saa mange Ulemper, som jeg tror ere tilstrækkelig bekendte, saaledes at jeg ikke nu behøver at fremdrage dem her. Der er en anden Ulempe efter min Mening ved vor Fattiglovgivning, saaledes som den findes i Dieblisset, og det er den, at der tages vel lidt Hensyn til de syge Fattige. Ganste vist ydes der dem Løgehjælp og Rjorjel, og Alt er i saa Henseende ordnet for de syge Fattige, naar de allerede ere optagne under Fattigvæsenet. Men jeg tror, at baade de virkelige Fattige og de, der endnu ikke ere hjemfaldne under Fattigvæsenet, tillige trænge til Sygepleie, hvad de nu i Almindelighed ikke nyde. Jeg tror, at der i langt højere Grad, end det nu er Tilfældet, burde være Sygepleiersker omkring i Kommunerne. Jeg er nu ikke blind for, at noget Saadant ikke kan ordnes saa heldigt ved Fattiglovgivningen. Men jeg skal derfor ogsaa blot tillade mig at pege hen paa de to Maader, hvorpaa det og mange andre Mangler ved Fattigvæsenets Bestemmelser kunne afhjælpes. Der er tidligere under Forhandlingerne om denne Sag henpeget paa den frie Fattigunderstøttelse, og det er netop ogsaa der, jeg tror, at Sagen skulde tages op, og den skulde tages op i det danske Folk med langt større Kraft og Varme, end det hidtil har været Tilfældet. Jeg skal kun kort udhæve, at, naar man vil se hen til Nabolandene, er den frie Fattigpleie og dens Organisation ogsaa optaget der paa en heldigere og stærkere Maade end i Danmark. I Norge er Menighedspleien, begrundet paa Kristendommen som Udgangspunkt, langt videre fremskreden, i det Mindste paa Landet, end Tilfældet er her. Det Samme er Tilfældet i enkelte Dele af England, og i Tydskland ser man dannet Kasjer med humanit Diemed, som ere baserede paa et kristeligt Grundlag, og baade i de protestantiske og katholske Lande have disse Kasjer vundet en overordentlig Fremgang. Deres Opgave er saa stor og vid, at de ikke gys tilbage for Noget. De ville støtte dem, der endnu synes langt fjernede fra det offentlige Fattigvæsen, men som trænge til Bøngelaan og Bøngelhjælp, og førte frem af